

sının izini düpedüz soyut bir şiir fikrinde ve şairlerin uçuk kaçık hikâyelerinde bulacağını sanan takıntılı bir adam. “Sadece uçuk olsa iyi,” diyor Rana aynada kendine bakarken, “aynı zamanda eminim böbürlenerek anlatacaklar hikâyelerini! Halini, yerini yadırgadığı için her şeyi bırakıp giden ablan hakkında bu kibirli ve bulunduğu yerden hoşnut insanlar sana ne söyleyebilirler ki? İkimiz de biliyoruz, şairlerle onları küçük düşürmek ve ablanın hesabını sormak için söyleşi yapacaksın.”

Rana tiyatrocudur. Aynada kendine bakmayı seviyor. Bedeni kendisine ait değil de iki perdelik bir oyuna ve o oyunun seyircilerine aitmiş gibi yürüyor, oturuyor, kalkıyor. Rana tiyatrocudur ve sanki hep çırılçıplakmış gibi davranıyor. Günün birinde sahneye çırılçıplak çıkması gerekeceğini biliyor, buna hazır. Can hazır değil.

Can gazeteci ve 2014 yılının Nisan ayında, İstanbul’da, Erenköy’de bir pastanede, kırk yaşlarında keçi sakallı bir şairle karşılıklı oturuyor. Şair uzun kollu gömleğinin kollarını kıvrımış, sağ bileğinde ince deri örgüsü birkaç bileklik var. Can, keçi sakalın ve bu bilekliklerin kendine acıyan erkeğin gizli işaretleri olduğunu düşünüyor. İlk soruyu şair soruyor.

“Nereden geldi aklınıza bu fikir? Şiir bu kadar az okunuyorken...”

Şairin sakalında az önce yediği acıbadem kurabiyesinin kırıntısı var. Can’ın gözü kırıntıya takılıyor. O kırıntı orada kaldığı sürece Can söyleşiye kendini vermekte zorlanacak. Bir Ankara kışını, yirmi iki yıl önceki Ankara kışını elektrik sobasıyla geçirmek kadar olmasa da, şairle konuşmayı sürdürmek için Can’ın iradesini kullanması gerekecek. “Elbette sorumlusu benim kağıt üstünde / Hiçliğe doğru giden bu perspektifin” dizelerini yazmış bir şaire sakalında kurabiye kırıntısı olduğunu söylemek, o anda Can’a hiçliğe doğru giden perspektife aykırı düşer gibi geliyor. Şair de aynı şeyi